

naar Skatten fradrages. Siden Forslaget blev forelagt af Regeringen oppe i Landstinget i Aar, er det endnu undergaaet en Forandring, der influerer herpaa, idet Statsgarantien for Obligationerne er bortfalden. Der gives efter dette Forslag ikke mere nogen Statsgaranti for Tiendebankens Obligationer.

Naar vi nu se paa Tiendeejerne, vil jo en stor Del af dem være Fideikommisbesiddere, Stamhusbesiddere o. lign. De kunne jo ikke sælge deres Tiendeobligationer, men disse ville blive henlagte til Fideikommiskapitalen, og der vil blive trukket Renter af dem. Naar Ejerne faa det 25-dobbelte og 4 pCt. i Rente, ville de til Hvid og Øre have den samme Indtægt som hidtil, hverken mere eller mindre. Ja men, er der blevet sagt, de, som vinde ved det, ere dem, der kunne sælge deres Obligationer, dem, der have fri Raadighed over dem, thi det er en meget større Ting at have 100 Kr. kontant, som man kan handle med, som man vil, end 4 Kr. sikkert i aarlig Rente. Det er ganske vist rigtigt, men for deres Vedkommende er der jo ubetinget lidt nogen Nedgang derved, at Statsgarantien er bortfalden. Naar Tiendebanken nu udsteder sine Obligationer uden Statsgaranti, tør det vel antages, at denne, som har god Sikkerhed i den danske Jord, for sine Obligationer vil kunne faa lige saa meget som vore bedste Kreditforeninger her i Landet, men neppe mere. Hvis vi i dette Øjeblik se paa Kreditforeningernes Kurser — jeg noterede dem forleden Dag efter „Berlingske Tidende“ — ville vi se, at 4 pCt.s Østifternes Kreditforenings, som ikke ere statsgaranterede, noteres i $95\frac{1}{4}$ à $95\frac{1}{2}$, medens 4 pCt.s statsgaranterede Østifternes Husmandskreditforenings noteres i $99\frac{1}{2}$ à $101\frac{1}{2}$, at 4 pCt.s jyske Landkreditforeninger, som ikke ere statsgaranterede, noteres i $96\frac{1}{2}$ à $96\frac{3}{4}$, medens jyske statsgaranterede Husmandskreditforenings noteres i 100 à $101\frac{1}{2}$. Man ser altsaa, at Statsgarantien betyder saadant noget som 4—5 pCt. Efter denne Kurs ser det nærmest ud, som den betyder 5 pCt. ved Salg, men jeg vil nu regne, at den kun betyder 4 pCt. Det vil altsaa sige, at den Tiendebankobligation, som med Statsgaranti — altsaa efter Regeringsforslaget i Fjor — kunde sælges til 100, kan uden Statsgaranti kun sælges til 96, og en Tiende, der med Fradrag af Skatten er 100 Kr. værd om Aaret, vil altsaa give Tiendeejeren 2,500 Kr. i Obligationer, men vil han sælge disse, vil den kun give ham 2,400 Kr. i Kontanter.

Naar vi nu sammenligne dette med det, som Folketinget har stemt for, da Skattekommissionens Forslag laa for, komme vi altsaa til det Resultat, at den Gang stemte man for det 24-dobbelte i Kontanter uden Fradrag af Skatten, og nu faar Tiendeejeren det 24-dobbelte i Kontanter med Fradrag af Skatten, hvis denne Beregning slaar til. Det vil med andre Ord sige, at Tiendeejerne i alt faa et Beløb, der i Forhold til det Forslag, som Folketinget i sin Tid har vedtaget, er saa meget mindre som det, der svarer til Tiendeskattens kapitaliserede Beløb, der er ca. 6 Mill. Kr.

Jeg, og jeg tror ogsaa Flertallet i Udvalget, staar paa det Standpunkt, at selv herefter er det en rigelig Erstatning, der ydes, men jeg anser dette Spørgsmaal for afgjort. Naar hele dette Ting allerede to Gange har stemt for en Afløsning, der er ikke saa lidt større end den, der her er foreslaaet, og naar Regeringen derefter har forelagt dette Forslag oppe i Landstinget, vil der, hvis man overhovedet har til Hensigt at gennemføre Reformen, ikke være nogen Mulighed for at komme bort derfra. Det er ganske vist blevet sagt af et æret Medlem hernede i Salen, at en saadan Afstemning kunde man ikke regne, den kunde for det enkelte Medlems Vedkommende blot betyde dette, at han ønskede Sagen fremmet. Men jeg beder ærede Medlemmer erindre, at det var selve den af Folketinget nedsatte parlamentariske Skattekommission, som havde stillet dette Forslag, og efter denne Skattekommissions Forslag vedtog dette Ting det 24-dobbelte saa godt som uden Modstand. I alt Fald ved jeg, at hele det Parti, jeg tilhører, uden Undtagelse stemte derfor, og at det socialdemokratiske Parti den Gang ikke fandt det farligere, end at det ikke stemte derimod.

Den tredie Part i denne Tiendeafløsningssag er Statskassen. Om den har jeg allerede talt. Der findes i Betænkningen en Opgørelse over, hvor meget man i Virkeligheden kan sige, at Statskassens Bidrag er. Allerede i 1894 blev Tiendeskatten opgivet fra Statens Side, blev sat som Præmie for en Afløsning af Tienden. Den Afløsning af Tienden, som da var paatænkt, blev nu ikke til stort, men fra Statens Side havde man i hvert Fald ved de indsatte Bestemmelser givet Afkald paa Tiendeskatten; ud over denne Tiendeskatt kræves der nu et Bidrag af i alt ca. 1 Mill. Kr., maaske lidt mere, det lader sig jo ikke afgøre med Nøjagtighed, fordi